

Maria Pallarès Sans

familia@mariapallares.org

La Pietà, un homenatge de Miquel Àngel a les mares orfes de fills?

He contemplat *La Pietà* recentment amb motiu d'un viatge a Roma, obsequi dels col·legues / amics del meu marit, José M. Pallarès Soubrier. Viatge, per altra part, emocionalment molt fort doncs era el primer que fèiem sols sense els nostres fills des que la nostra estimadíssima filla Maria se'n va anar al Cel ara fa dos anys. Ella, la viatgera animadora nostra, li agradava molt veure món i ens encoratjava a viatjar junts. Després, els seus germans han recollit amorosament l'encàrrec i són els qui organitzen els viatges familiars. Així, doncs, Roma era un viatge poc convencional per a nosaltres i veure *La Pietà* era una de les fites més importants.

Per què veure *La Pietà* era una fita tan important? Perquè amb la Mare de Déu, la Verge, m'havia emmirallat durant la malaltia de la nostra estimada filla Maria. Ella que va fer de la seva malaltia, la leucèmia, un acte d'amor incondicional envers nosaltres, familiars i amics. I, per estar a la seva alçada, calia demanar l'ajut de la Mare de tots, la Verge Maria. Quan la Maria estava ingressada a l'Hospital Clínic de Barcelona passejàvem sovint per una de les terrasses on hi havia una estampa de la Mare de Déu dels Dolors que un noi malalt també de leucèmia hi havia posat. Era la Dolorosa de l'església de Sant Juan d' Aguilas (Múrcia), poble aquest amb el que ens sentim vinculats doncs hi passem la major part de les vacances i aquesta és la Verge que veiem tant a l'església com pel carrer durant les processons de Setmana santa.

La contemplació de la Dolorosa mentre la nostra filla i tots nosaltres vivíem el nostre Via crucis particular em va fer sentir molt propera aquesta imatge i m'hi vaig emmirallar. D' Ella podria seguir l'exemple i trobar les mancades forces. La Verge i la nostra Maria anaven molt prop una de l'altra, tot i que pugui semblar una immodèstia per part meva. Així, doncs, veure *La Pietà*, que representa un pas vital posterior al Via crucis viscut, era un acte obligat a Roma per seguir en aquesta línia de recerca de models. Calia anar a veure-la, estar davant d'ella i contemplar-la.

Aproximar-se des de la nau central de la Basílica de Sant Pere a la primera Capella de la dreta on hi ha l'escultura de marbre de *La Pietà* impressiona molt. Un gran vitrall la separa de la gent per protegir-la després d'un atac fa uns trenta anys.

L'escultura golpeja artísticament i emocional. Ell, Miquel Àngel, el gran artista, va voler llegar-nos un testimoni d'amor, L'immensa presència de dues figures lligades per un sentiment d'un amor gran i total traspasa el cor. La Mare de Déu, asseguda, sosté i ensenya el cos del seu fill Jesús després de baixar-lo de la Creu. Aquest conjunt, *La Pietà*, forma un corpus triangular com un homenatge trinitari. Representa l'immens dolor de la Mare que sosté el seu fill i ens l'ensenya. Parla directament a l'ànima.

La Verge, La Mare de Déu, segons la definició del Concili d'Efes, està representada jove, bella i pietosa. Miquel Àngel mostra una Verge jove, crec jo, per representar l'energia que ha hagut de tenir i te per poder acompanyar en el dolor al seu fill tan estimat. Com pot un artista representar físicament l'energia si no és amb un rostre juvenívol? Al mateix temps, és un rostre suau emmarcat dolçament per un mantell ondulat que li cau per darrera de les espatlles. És una mare jove i forta per poder sostenir el cos del fill mort més jove d'edat. I la ma dreta de la mare col·locada de manera oberta per poder apamar i sostenir millor la part superior del cos del Crist és

Maria Pallarès Sans

molt impactant. Com es pot expressar tan meravellosament bé la força, el coratge d'una manera tal per suportar tan dignament el cos del seu fill?

La Pietà és l'expressió de l'Amor en majúscula presentat d'una manera harmònica, on les figures són esculpides amb delicadesa i expressen una gran tendresa. És un llegat on l'artista, el Mestre Miquel Àngel, esplaia la seva isió de l'amor total.

El contrast d'aquesta visió escultòrica amorosa i tendra amb la figura del Moisès que havia contemplat tot just dos dies abans encara era més impactant. El Mosiés de San Pietro in Víncoli és una gran figura amb un rostre d'ira continguda tot i la gran bellesa de les formes. El marbre està esculpit amb duresa i em va semblar un altre Miquel Àngel. Dels dos, em quedo amb el Miquel Àngel de *La Pietà*.

La contemplació de la meravellosa obra escultòrica de *La Pietà* va penetrant a l'ànima poc a poc, sense adonar-te'n. És el que Saint d'Exúpery anomena en Le Petit princep "apprivoiser". Poc a poc t'atrapa i et captiva. Cal, això si, fer un esforç d'abstracció ambiental perquè els múltiples i continuats flashos dels visitants que assetgen la Ciutat eterna, destorben la concentració. Si aconseguim estar només per ella, *La Pietà*, ens captiva. La Verge Mare de Déu amb el cos del seu fill a la falda sostingut amb immensa força i tendresa és un model d'amor per a les mares que hem perdut un fill. La contemplació del fill mort, l'experiència més dolorosa de la vida, ens fa defallir. Cal mirar la Verge de *La Pietà* per aprendre d' Ella. Si ens deixem, ens guia, ens transmet energia i força derivada del fill gloriós tot i estar mort. I, com Ella, hem d'oferir amor i confiança perquè la presència espiritual del fill o la filla morts segueix amb nosaltres.

Miquel Àngel va voler que *La Pietà* fos un homenatge a totes les mares orfes de fills.

M. Carme Sans Moyà
Barcelona, desembre de 2006